

[Niels Westerby.]

sælgeren her tager et ejendomsforbehold, d. v. s. at han har lov til at tage tingen tilbage, hvis køberen ikke betaler renter og afdrag rettidigt, sådan som det er blevet aftalt ved kontraktens indgåelse. Det er i realiteten den eneste forskel, der er imellem andet salg på kredit og afbetalingssalg. Imidlertid er det jo sådan, og det ved man fra tidligere erfaring, at hvis man strammer vilkårene for afbetalingshandel ved f. eks. at stille krav om større udbetaling, som man i det foreliggende lovforslag gør, fra 15 til 20 pct., så er virkningen, hvis det har nogen som helst virkning, at sælgeren blot giver affkald på sit ejendomsforbehold, hvorefter det ikke længere er et afbetalingssalg, men et almindeligt kreditsalg. Sælgeren garderer sig så over for den risiko, der er for, at køberen ikke rigtigt betaler renter og afdrag, ved at lægge noget mere på prisen. Det vil sige, at de gode købere, der betaler deres renter og afdrag rigtigt, i virkeligheden kommer til at betale for de dårlige købere, der misligholder deres kontrakt og ikke præsterer renter og afdrag rigtigt. Det har man set eksempler på før. Hvis denne lov får nogen som helst virkning, vil det nok blive den, at sælgeren vil gå over til ikke længere i samme omfang som hidtil at bruge afbetalingshandel, men at bruge almindeligt kreditsalg; men jeg tror ikke engang, loven vil få denne virkning. Jeg tror derfor ikke, loven opnår den nyttevirkning at begrænse det forbrug, der her i landet gang på gang truer med at løbe forud for vor produktion. Det er et slag i luften, det er en skueret.

Det er klart, at når vi har økonomiske vanskeligheder, må der gennemføres en lovgivning; og det er da også blevet forsøgt mange gange. Men når det, man vil opnå, er midlertidigt at begrænse forbruget — og på længere sigt må det jo altid være den største interesse at fremme forbruget mest muligt, det er kun en midlertidig forbrugsbegrænsning, der er tale om — så tror jeg ikke, denne lovgivning er den rette. Jeg tror overhovedet ikke, man kan nå noget i retning af forbrugsbegrænsning ved denne lovgivning. Jeg tror, man må se i øjnene, når man her har lavet en slags økonomisk proteselovgivning, at det kan være meget nyttigt at lave proteser; det

kan endda være særdeles nyttigt, men så skal det også være gode proteser. I dette tilfælde er det en dårlig økonomisk proteselovgivning, som er stablet på benene af de tre partier, og som ikke vil kunne føre til det tilsigtede resultat. Hvis man ønsker at begrænse forbruget midlertidigt, burde man gå helt andre veje.

Det har tidligere været nævnt, og det vil jeg gerne pege på, at det ville være nyttigt, om man ikke længere kunne trække renter af forbrugsgæld fra på sin selvangivelse. Forbrugerne er i virkeligheden ikke længere rentebevidste, fordi de kan trække dem fra på deres selvangivelse. Derimod må naturligvis renter af investeringsgæld kunne trækkes fra. Hidtil har man ikke villet gennemføre en sådan ændring, fordi man siger, det er så svært at skelne og at give en definition på, hvad der er forbrugsgæld, og hvad der er investeringsgæld. Jeg vil gerne henvende opmærksomheden på, at en sådan sontring har man i f. eks. vesttysk lovgivning. Jeg vil gerne sige om den her foreslåede lovgivning, som er så sløj, som den kan være, når man ser på det formål, der skal forfølges, at man snarere skulle gå i den retning. Nu er det jo et område, der sorterer under den højstærede finansminister, medens det foreliggende lovforslag sorterer under justitsministeren; men jeg ville finde det nyttigt, om justitsministeren kunne henvende sin højstærede kollega finansministerens opmærksomhed på dette problem, altså dette, at man ikke længere bør kunne trække renter af forbrugsgæld fra, kun af investeringsgæld, men at man til gengæld kunne opnå skattefrihed for indvundne renter; det ville være en lovgivning, der i meget højere grad kunne fremme de formål, man søger at fremme ved denne uskadelige og nytteløse lov.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg takker for den stort set velvillige modtagelse, dette lovforslag har fået. Det ville dog nok være at gøre vold på sproget, hvis jeg betegnede de to sidste taleres modtagelse af lovforslaget som velvillig.

Fru Lis Groes, som tiltrådte lovforslaget, fremsatte ønsket om, at vi i loven får en fortrydelsesparagraf. Rent bortset fra at det vel næppe er i denne lov, en sådan bestemmelse skulle indføres, nærer jeg store